

TRÁSY ÉVA

GONDOLATAIM A FELTÁMADÁSRÓL

„Ha Jézus nem támadt fel, akkor a mi hitünk mit sem ér”

A Feltámadás Jézusnak, mint Isten Fiának végső bizonyítéka. A halál feletti győzelme az Élet tapasztalható valósága. Ha Jézus nem támad fel, akkor az írástudóknak van igazuk: káromkodott, mert Isten Fiának mondta magát. Hazudott a tanítványoknak is, mert előre megmondta, hogy fel fog támadni.

Nem szeretnék senkit megbántani, de úgy gondolom, hogy aki nem hisz Jézus istenségében, az az egész János evangéliumot zárójelbe teheti. Mert ebben végig arról van szó, hogy Jézus és az Atya egy, és Jézus azt kéri, hogy ebben higgyünk, ebben van örök életünk biztosítéka. Jézus nem magától beszél, cselekszik, hanem azt mondja, amit az Atya mond, és az Atya tetteit cselekszi.” Ha másért nem, a tetteimért higgyétek!”

Ha Jézus csupán erkölcsi zseni, mert rátalált arra, hogy hogyan lehetne emberi életet élni a földön, akkor tiszteletre méltó ember maradhatna, akit megkoszorúznak minden ünnepen, mint az Aradi Vértanúkat, aztán elgondolkodhatnánk azon, milyen hősieen vállalt mindent az elveiért, de nem volna vonzó a követése, mert ugyan- szép a tanítás, de a világon csak egy-két fanatikus valósított meg belőle valamennyit, a történelem mást bizonyít.

Jézus megígéri a Szentlelket. A gyáva tanítványok eltelnék vele pünkösdkor, és megkezdik a küldetés teljesítését. Tanúságot tenni Jézusról. Péter az első beszédében azzal kezdi, hogy Jézus feltámadásáról tesz hitet: „mindnyájan tanúi vagyunk”

A hallgatóság nagy többsége hisz. A kereszténység ebben a hitben terjed.

Mi miért nem hiszünk?

„Boldog vagy Tamás, mert láttál és hiszel, de boldogok akik nem látnak és mégis hisznek”

A főpap megszagatta ruháit: mi szükségünk van még tanúkra?

Minekünk milyen szükségünk lenne még tanúkra?

Ha az apostoloknak és szent íróknak nem hiszünk, akkor miért hisszük el a tanítását? Azt is ők írták le. Azt hiszem, hogy nagyon kategorizált ez a mi hármasszövegünk. És gondoljuk, hogy a saját erőfeszítéseinkkel Isten Országát meg fogjuk valósítani? „hiába az ember iparkodása, ha nem járul hozzá az Isten áldása” – egyszerű népi közmondás.

A hegyen épült város nem a tettektől fénylik. „úgy világoskodjék a ti világosságtok, hogy lássák tetteiteket és dicsőítsék Mennyei Atyátokat” „Nálam nélkül semmit sem tehetek”

Vajon Jézusnak lett volna ereje és végső kitartása a keresztig és a kereszten, ha nem az Atya akaratához akart volna hűséges maradni? A saját akaratából a Getszemániban nem akart-e ettől megszabadulni?

Sok prédikációban elhangzik, hogy Jézus még az Atyától is elhagyatva érezte magát. Ez nem így lehetett. Az „Éli. Éli” a haldoklók zsoltárímája volt. Az „Atyám kezébe ajánlom lelkemet”, a végsőig való teljes egységet bizonyítja. Hogyan is ne szenvedett volna az Atya együtt szeretett Fiával?

Testvéreim! A mi dolgunk életünkkel: a hármasszöveg valósításával és az evangélium hirdetésével tanúságot tenni arról a Jézusról, aki a megtestesült Isten, és maga hozta el nekünk a Mennyei Atya szeretetének bizonyosságát, hogy nekünk is minket is megtanítsa arra, hogy Istent visszaszerelve szeressük egymást, úgy, amint Ő szeret bennünket. De ez nem megy a saját elvi elfogadásunkból és voluntarizmusunkból. Csak Vele együtt, Őt magunkba fogadva, hogy Ő szóljon és cselekedjen általunk.

Csak vegetál a Bokor? Nem azért-e vajon, mert megfogyatkozott a hitünk?